

Portræt af Delia Day

Delia Day er en skikkelse i den amerikanske BDSM kultur, der også er tilgængelig for danske læsere. Hun har en meget stor hjemmeside, hvor hun i ord og billeder beskriver sit liv som ejet slave. Dette er en kvinde, der både har noget på hjerte og evner at udtrykke det. Et besøg på hendes hjemmeside trækker ofte ud, da det er svært at løsrive sig igen.

Artiklen er blevet til i samarbejde med det nye elektroniske magasin www.morethanvanilla.dk, der omhandler alternativ seksualitet. Morethanvanilla.dk har foretaget interviewet. Det fulde interview kan læses på www.morethanvanilla.dk, både på dansk og engelsk.

Vi bringer her et portræt af og et interview med en interessant kvinde, hvis tilgang til BDSM er radikalt anderledes, end hvad man ellers støder på.

Tekst Tøjte | **Foto** Delia Day

Lad mig starte dette portræt med at tone rent flag: Delia Day's hjemmeside er uden tvivl en af de mest spændende og fascinerende, jeg har set, når det kommer til sider med sadomasochistisk indhold.

Hun starter med at introducere sig selv, og sin status som ejet slave, og skriver videre:

"Denne hjemmeside er en dokumentar om mit liv som ejet sexslave. Det er ikke en 'porno' side med billeder, der er pose-

rede og kunstige. Dette er mit rigtige liv, som jeg har levet det i over 10 år med min ejer, vist på 23.678 web sider og 8.425 fotografier. Indholdet er, skønt litterært og faktisk i stedet for konstrueret fantasibaseret erotik, MEGET grafisk og af voksen natur. Det omhandler alternativ seksualitet, ekstreme sadomasochistiske praksiser, og frivilligt slaveri."

Og hun har ret. Der er ikke tale om "tolv-på-dusinet-porno-hjemmesider," med bevidstløse gentagelser af samme poseringer, der

tydeligvis kun er taget for at tjene penge på nogle mænds fantasiløshed, når det kommer til konsumering af erotisk materiale.

Som læser får man et sjældent indblik i en andens liv og tanker. Delia Day er en usædvanlig talentfuld skribent, og hendes artikler er både tankevækkende, oplysende og underholdende - en kombination, der ikke er helt almindelig for tekster, der har et seksuelt indhold. Endvidere er der ikke meget, der er for privat, til at hun ikke vil dele det med sine læsere. Denne ærlighed i hendes tekster trænger igennem til læseren, så vi får en følelse af at lære mennesket Delia Day at kende.

At være slave er ikke noget, nogen kan ønske sig, der var kamp - jeg tabte!

Delia Days tilgang til sadomasochisme er radikalt anderledes, end noget jeg ellers er stødt på. Ofte har vi i den sadomasochistiske kultur travlt med at fremstå som "ordentlige mennesker," så en sadist betyder en, der er god ved en masochist. Tvang og undertrykkelse hører kun hjemme som del af en seance, og det er underforstået, at der så er tale om at tvinge masochisten til det, han/hun allerhelst vil.

Dette er ikke Delia Days oplevelse. I artiklen "Sore winners" beskriver hun, hvordan det var en lang og sej kamp, hun tabte, der ledte frem til det forhold, hun har i dag. Ordene og analogierne, hun bruger er fra krigsvokabulariet, og hun skriver:

"Jeg kan helt ærligt ikke forstå at nogen opsøger det. Jeg søgte aldrig at miste mig selv, men det gjorde jeg. Jeg har det ok med det nu. Jeg har brugt lang på at forlige mig med min underkastelse i forhold til den overlegne sejrherre."

I interviewet uddyber hun dette, da vi spørger hende om forskellen mellem at 'underkaste' og 'overgive' sig:

"Definitionen på 'underkastelse' er baseret på definitionen af 'overgivelse' i min ordbog. De ser ud til at betyde den samme ting. En hvilken som helst distinktion i betydningen af ordene må forudsætte brug af et særligt lokalt BDSM-sprog, hvilket jeg ikke vil begive mig ud i."

"Jeg har overgivet mig efter en langtrukken konflikt om den dominante sociale position i mit parforhold. Jeg tabte, og det tog mig mange år endelig at forlige mig med det. At tabe er aldrig nemt at acceptere."

Delia Day gør meget ud af at forklare, at hun blev slave, som konsekvens af en andens dominans og styrke. Det giver ikke mening for hende at snakke om slaver uafhængigt af, om de har en ejer eller ej. Det samme gør sig dog ikke helt gældende, når hun en sjælden gang i mellem skriver om sin ejer - der ofte tillægges "dominante" egenskaber som en del af sine personlige egenskaber, hvorved de bliver uafhængige af konteksten.

"Jeg er en privat hore, og det er ikke så romantisk og sexet, som det lyder i fantasien"

"En anden besluttede, at jeg skulle blive en slave. Jeg gjorde mit bedste for at være uenig, men fandt til min overraskelse mig selv helt og fuldt overbevist. Dette er virkelige sociale dynamikker. De er ikke forsøg på kunstige konstrukter, som er det du får, hvis du tror der er 'sub'er' og 'dom'er', og du 'forhandler' reglerne ved gensidig enighed, i stedet for at lade naturen tage sit naturlige forløb i konflikten om dominans. I denne er der nogen, der taber og derved underkaster sig. Det er lige så naturligt som naturen og akkurat lige så grusomt." - skriver hun senere i artiklen "Sore winners."

Delia Days hverdag

Delia Day lever som slave, og der er mange af de daglige praksiser, der får det til at

løbe koldt ned af ryggen på mig, mens jeg opslugt læser videre.

Delia kan ikke krydse vejen, hun bor på, uden tilladelse. Hun skal tigge sin ejer om cigaretter, medmindre de har sex, hvilket er det eneste tidspunkt, hun har ubegrænset adgang til smøger.

En af hendes ejers torturmetoder, er at stoppe cigaretter i munden eller næsen på hende, og binde hende fast, eller lænke hendes hænder på ryggen, mens hun rider ham. Derved kan hun ikke undgå at få ryggen i næsen eller øjnene, hvilket enhver ryger kan fortælle dig, er både generende og smertefuld. Asken drypper ned på hendes ansigt, og cigaretterne brænder på læberne - jeg gyser ved tanken.

Delia har ikke sex for sin egen fornøjelses skyld, men kun for at behage sin ejer. At det til tider også ophidser hende er en bieffekt. Hun skriver i en af sine artikler, hvor hun beskriver en af sine opgaver med at slikke sin ejers brystvorter og pik:

"Jeg blev optaget af det, blev selv ophidset, hvilket de fleste mennesker tror, er en forudsætning for at have sex, men det er det ikke. Jeg kan dyrke sex, hvad enten jeg er ophidset eller ej, det er et arbejde, en opgave, en pligt jeg udfører med utrættelig driftssikkerhed. Jeg er en privat hore, og det er ikke så romantisk og sexet, som det lyder i fantasien. Det er hverdagsagtig virkelighed. Det er bare sådan, det er."

Parforhold

Delia Day gør sig mange tanker om parforhold, og reflekterer både over sit eget og parforholdet som institution. En af de vigtige pointer for Delia Day er, at hendes parforhold ikke er kvalitativt anderledes, end andres, men at det blot er spørgsmål om gradsforskel og (selv) erkendelse.

På den ene side gør hun et stort nummer ud af at forklare, at hendes parforhold ikke er så anderledes, end andres parforhold, udover at de dyrker kinky sex - alligevel skriver hun, at det ikke er en kinky leg - det er hendes liv. Hvordan dette hænger sammen, spørger vi hende om i interviewet, og får

dette lange uddybende svar:

"Jeg har et normalt liv. Jeg har et forhold, der fungerer som alle andre forhold. Der er intet magisk eller mystisk anderledes ved, hvordan det fungerer. Jeg understreger ofte, at der ikke er et nyt sæt regler. Kun de samme almindelige sociale dynamikker, som enhver menneskelig relation følger. At tænke, at det fungerer anderledes, er mere selv-undergravende, hvis man søger at opnå det, end nogen anden tanke, tror jeg. Der er kun en leder i en hvilken som helst gruppe mennesker. Hvis du har to ledere, har du to grupper, og deres individuelle mål vil ofte være i konflikt."

"Hvis du kigger nærmere på familiemæssige relationer generelt, vil du finde talrige eksempler, hvor magtstrukturen er blevet fast etableret som i mit eget forhold, og disse skifter sjældent over til et nyt vokabularium. Mand og kone virker hensigtsmæssigt. Der er intet nyt, anderledes eller specielt med hensyn til det. Det er et 'normalt' parforhold som ethvert andet parforhold, og et stort set normalt liv, hvor det er svært at få øje på nogen forskel for

en tilfældig observatør. Det er ikke iøjnefaldende for andre mennesker, at jeg er submissiv i forhold til min ejer, som de kender som min mand, fordi så mange andre ægtefæller har en submissiv adfærd i forhold til den anden ægtefælle. Folk finder det ikke spor mærkeligt, indtil du siger, at du er submissiv. Så lyder det mærkeligt, fordi det sætter lys på et aspekt af menneskelig adfærd, der er så udbredt og almindelig, at det er usynligt og derfor taget for givet. Det virker ikke sært i handling, men ordet 'submissiv' står i direkte modsætning til de socialt delte idealer om adfærd, og mennesker er meget mere bevidste om disse idealer, end deres egen instinktive sociale adfærd."

"Det er en del af dette normale liv, at jeg spørger om tilladelse og godkendelse. Det forskellige er, at jeg erkender, at jeg spørger efter det og jeg forstår, hvorfor jeg gør det, og hvorfor jeg bør vedblive med at gøre det."

"At jeg har kinky sex er en helt separat ting fra sociale dynamikker, men det er en del af den sociale dynamik her. Jeg har sex i forhold til min rang. Det handler ikke om at påtage sig en rolle. Det er ikke rollespil. Det er bare den måde ting har udvidet sig fra resten af livet og ind i sexlivet."

"Men uden de sociale dynamikker, er det muligt for enhver at nyde seksuelt at være den legendariske 'bottom' og for et øjeblik påtage sig den submissive rolle. Det er på ingen måde en udvidelse af deres daglige liv, snarere en velkommen flugt, dette gælder også ofte for den, der påtager sig den dominante rolle i den rene seksuelle leg."

"At jeg er en slave siger ingen ting om dagligdagens trivialiteter i livet. Du kan ikke sige "Se! Det er fordi, hun er en slave" i forhold til noget, ikke engang sex. Men det er en udbredt misforståelse, at tro du kan. At det afhænger mere af aktiviteter, end loyalitet, troskab og påvirkning."

Jeg kan sagtens følge Delia Day i hendes tanker om, at sadomasochistisk sex ikke

forandrer et parforhold markant. Vi, der har denne seksualitet, er lige så forskellige fra hinanden, som andre mennesker, ligesom vi har nogle fælles træk og nogle delte problematikker, som vi håndterer på vores egne individuelle måder.

Men jeg har meget svært ved at genkende de sociale dynamikker og magtkampe, hun skriver om, som værende universelt gældende i alle parforhold. Delias parforhold er afgjort anderledes, end de parforhold jeg har haft, eller ser andre rundt om mig have.

Blandt andet er det nærmest en regel for de kærestepar, jeg kender, at de sover i samme seng - for Delia er det en ære, når hun ind i mellem inviteres til at sove i sengen med sin ejer.

Måske er det min opvækst i 70'erne, der skinner igennem, når jeg i min "rundkredsforstående" naivitet oplever parforhold, som et sted, hvor der sjældent er magtkampe, eller også er de bare usynlige for mig, syltet ind i partnernes modsat rettede ønsker og mål med livet?

Jeg tænker, at det er lidt for hurtigt, Delia Day opløser skellet mellem underkastelse (som foregår af egen vilje) og overgivelse (hvor der er tale om en kamp, hvad enten denne er på skrømt eller reel). Dette er for mig at se et væsentligt skel.

I interviewet spørger vi nærmere ind til, hvad der gør forskellen på Delias sadomasochistiske forhold og andre forhold, samt hvilke nuancer der er i Delias syn på disse, og får svaret:

"Der er et ordspil om ikke at kunne se skoven for bare træer. Jeg taler ikke om træerne. Jeg taler om skoven. Der er meget, der er det samme, og alt der handler om 'parforhold,' er det samme."

"Den overfladiske forskel er nogle gange mere synlig for folk, men det er overfladiske refleksioner, der ikke betyder en skid i forhold til et parforhold."

"Nuancer er nuancer, og hver af dem kan ændres, mens parforholdet vedbliver med at være det samme. At definere og bygge

sit parforhold på overfladiske aktiviteter, er efter min mening præcis lige så smart, som at bygge højhuse på kviksand."

"Hvis der skulle nævnes en enkelt ting, der gør mit meget ordinære parforhold forskelligt fra andre ordinære parforhold, er det blot den åbne anerkendelse af de sociale dynamikker, der er til stede i ethvert forhold. Det handler ikke om måden jeg knepper, ser ud eller opfører mig i det [parforholdet - red]."

Hvis man er blevet interesseret i Delias hverdag, findes der udover en del artikler, en weblog (elektronisk dagbog), på hendes hjemmeside, som hun ofte opdaterer med historier eller kommentarer til små og store begivenheder. Den findes under overskriften "My LiveJournal."

Delia Day som erotisk materiale

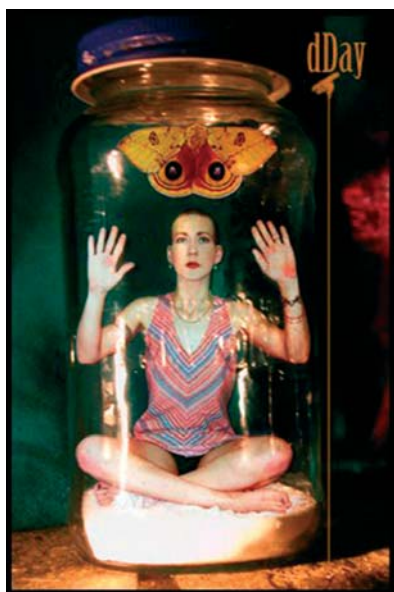
Finder man pornomateriale på Delia Day's sider? Nej, der er ikke tale om porno, der som udgangspunkt altid er lavet for beskuerens skyld, og derfor ofte mangler noget vitalt, når det drejer sig om sex - nemlig lyst og autencitet. Tilgængeld er der masser af billeder af sex, og med et seksuelt indhold.

Som beskuer af Delia Days billeder, bliver jeg provokeret, ophidset og nogle gange frastødt, men jeg bliver altid engageret.

Jeg ved ikke om billederne kan bruges som "masturbationsbilleder", da Delia Day mangler nogle af de kvaliteter, der ofte synes at være nødvendige hertil, f.eks. store bryster eller en lydefri hud. Hun er en kvinde på 38, med en krop, der bærer præg af at have levet et liv, med dertilhørende efterladte mærker af tidens tand - jeg er så atypisk, at jeg finder dette både smukt og sexet.

Udover de hverdagsagtige billeder af en kvinde i usædvanlige situationer, har Delia Day, der er uddannet indenfor foto/grafisk design, gennem mange år arbejdet med at lave selvportrætter.

På hjemmesiden findes 108 meget smukke selvportrætter, fra år 1992 til i dag. De findes under den rammende overskrift "Self-portraits."

Om sin selvportrætkunst skriver Delia i interviewet:

"Min kunst blev for mig en måde at vende negative og svært udtrykkelige følelser til positive handlinger. Det har altid været en middel til at få dem ud af mit system, og der har altid været et omvendt proportionalt forhold mellem fred og produktivitet. Jeg havde mit mest 'produktive' år i 1997, da min far døde. Hvor der ikke er ord, er der altid billeder. De er glimt af en følelsesmæssig fortid, og for mig alt andet, end erotiske, skønt de fleste kalder dem det, og kun ser det, de ønsker at se i deres idealiserede flertydighed."

"Forvandlingen har aldrig været et tema eller et mål i [min] kunst. Der har aldrig været et virkeligt 'mål' udover, at det altid fik mig til at føle mig bedre tilpas, når jeg arbejdede med det."

Da jeg som skribent har været tynget af en deadline, vil jeg tillade mig at give læseren dette lille hint: Giv dig god tid til at kigge ordentligt på billederne og læs Delia Day's beretninger samtidig. En hurtig gennemgang af alle billederne svarer til at sluge en gourmetmiddag på samme tid, som det tager at konsumere en pølse.

Kropsmodifikationer og kvindepennis

Delia Day viser både intimpiercinger, brændemærker, tattoveringer, dekorative snitsår og resultatet af en "klitoris-liberation" operation frem på sit netsted. For hende er kropsmodifikationer ikke seksuelle, men har at gøre med hendes status som slave.

"For mig, som slave, er kropsmodifikationer en multiplicitet af symbolisme, æstetik og funktionelle forstærkninger. Jeg er blevet

forandret for at passe til attrå og nødvendighed." - Skriver hun i en artikel om kropsmodifikationer.

Piercingerne i hendes køn virker som et "kyskhedsbælte" og hendes kusse er næsten utilgængelig på grund af disse. Dette er dog ikke det store tab, da hverken hun eller hendes ejer finder særlig stor fornøjelse ved vaginalt samleje. Piercingerne er desuden endnu en måde, hendes ejer kan tilføre hende smerte ved at hænge vægte i dem. De kan også bruges til at påhæfte en hundesnor eller lignende for hurtig respons, hvis ejeren skønner dette nødvendigt.

Om omskæringen (som hun selv har foretaget) skriver Delia, at frigørelsen fra hudfolden over klitoris har bevirket en større følsomhed og lyst i forbindelse med klitoris stimulation. Endvidere har hun en triangle piercing, der ligger lige under klitoris, og som får den til at stikke langt frem - som en "kvindepennis" - hvad hun helt sikkert nyder.

Af alle Delia's kropsmodifikationer er det hendes skaldede hovede, der virker allerstærkest på mig. Kvinders barberede hoveder er et stærkt symbolsk signal, der for mig rummer både styrke og sårbarhed. Jeg husker de frydefulde gys, det sendte i mig, da en mand med hæs stemme hviskede, at han gerne ville have lov til at barbere håret af mit hoved.

Delia skriver om sit skaldede hoved, at det har været en af de sværeste og mest symbolske kropsmodifikationer, hun har foretaget. Hvis hun er ude i offentligheden, bærer hun som regel paryk eller hat for at skjule det. Hun fortæller, at hun ikke bryder sig om at tiltrække sig for megen opmærksomhed,

og derfor forsøger at falde i med sine omgivelser.

Delia Day er en kvinde, der i høj grad eksperimenterer med kropsudtryk, og som villigt lader sig pierce steder, det ellers frarådes - ofte på måder der grænser til det groteske (kig engang på de voldsomme piercinger, der fungerer som kyskhedsbælte). Når hun skriver om sine piercinger, fremgår det, at de ikke er resultater af hendes egen ide, men er udtryk for hendes ejers ønske. Alligevel betragter hun sine piercinger og øvrige kropsmodifikationer med stor fascination og legelyst. Hun hiver i skamlæberne og viser, hvor langt de kan strækkes, og selv om jeg ikke har set særlig mange kvindeskøn tæt på, bliver jeg imponeret. Det, der optager Delia Day mest i forbindelse med sine piercinger og kropsmodifikationer, er dog hendes "kvindepennis", som hun stolt viser frem. Hun lægger ikke skjul på, at hun "lider" af penismisundelse og har en pikfetish, som hun både dyrker og skriver om.

Delia Day og kvindeskønnet

Når man læser Delia Days hjemmeside springer det i øjnene, at hun har et ambivalent forhold til kvindeskroppen og det at være kvinde. Vi spørger hende, om hun vil uddybe sit syn på kønsspørgsmålet og om hun sigter mod at opnå androgynitet (udviskelse af synlige kønsforskelle).

"Kønsspørgsmålet' kunne være et hvilket som helst spørgsmål. Generelt er jeg dog en pige med kønsproblematikker. Det er også meget personlige konflikter, og for det meste en arv fra mine forældre - i særdeleshed min mor. At være kvinde betød at overholde rigide og overfladiske påbud om at fremtræde smuk."

"At være overfladisk smuk på den måde, var betingelsen for moderlig kærlighed for mig. Jeg tror, at det efterlod nogle psykologiske ar, der stadig ligger i mig. Jeg harmedes over at være kvinde. Engang havde jeg en barnlig naiv idé om, at hvis jeg bare havde været af hankøn, ville dette pres have været væk. Det er, hvad jeg troede, da jeg var 12. Men selv før det, og så langt tilbage jeg husker, ønskede jeg at være en dreng. Jeg identificerede mig mere med drenge, og forestillede mig at have en penis så tidligt som i seksårsalderen lang tid før, jeg havde et begreb om seksualitet, og bevidst - men måske ikke ubevidst - realiseret at dette pres, jeg følte var kønsbaseret. Jeg kan ikke rigtig sætte fingeren på, hvordan jeg kom til at se mig selv, som jeg gør. Det skete bare, men det er på ingen måde som androgyn."

"Jeg har altid følt, at det at 'være' kvinde var som at spille teater, og selvom jeg ofte nød denne teaterforestilling, var det stadig bare et skuespil, at lege udklædning i "drag". Indeni så jeg mig selv som en mand, identificerede mig med en mand. En meget homoseksuel mand, der elsker pik."

"Lige så tit ønskede jeg dog at tage masken af, at slappe af og bare være mig selv. Endelig kom jeg til et syn på mig selv, der passede mig, nemlig at være en mandlig homoseksuel drag queen. Det er forkvaklet, men det virker. Det er et behageligt 'køn' for mig."

Et andet sted i interviewet skriver Delia, om sin særlige kønsidentitet og forholdet mellem denne, hendes sexualitet og kropsmodifikationer:

"Der er bestemt en sammenhæng mellem min egen kønsidentitet, som jeg kan opsummere til, at jeg har det godt med at se mig selv som en mandlig homoseksuel drag queen, og nogle af mine mange kropsmodifikationer. Men kun når de genfortolkes gennem min ejers reaktion på dem. Jeg har ingen fisse, fordi han ikke mener, jeg bør [have en - red.], jvf. hvordan jeg opfatter mig selv. Men uden hans støtte og praktiske insistering, ville jeg have været alt for bange for at favne mig

selv, som jeg er, i forhold til det opponerende samfund."

Dette syn på sig selv som mandlig homoseksuel dragqueen, fungerer åbenbart fint for Delia. Set med mine øjne virker det dog en smule ugenomtænkt, da seksualitet - for mig - ikke blot er individuelt, men i høj grad også et socialt fænomen. Jeg forestiller mig, at der er en modsætning mellem hendes eget syn på sig selv og det forhold, at hun lever sammen med en heteroseksuel mand. For mig indebærer seksualidentitet, at der er en sammenhæng mellem seksuel begærsretning og den, hvis begær man ønsker. Delias ejer beskrives som heteroseksuel og ikke som homoseksuel. Sagt på en anden måde, hvis hun for alvor ser sig selv som homoseksuel mand, betyder det vel at hun tænder på mænd, der tænder på mænd?

At være både subjekt og objekt

Senere i interviewet kommer Delia ind på en dobbelthed, der ofte fremhæves som værende særlig for kvinder. Nemlig at man på en gang bliver opfattet som både subjekt, og (sex) objekt. Hun skriver:

"Jeg har det fint med både at være individ og objekt, disse kategorier har aldrig været gensidigt udelukkende for nogen. Selvtillid har mere at gøre med, om ens eget miljø virker støttende og opmuntrende som et hele. De individuelle ord og individuelle handlinger er kun enkeltstående fraktioner af dette hele."

"Helheden er vældig god for mig, og vældig god for min selvtillid. Det, der ironisk nok var værst for min selvtillid gennem mit liv, var følelsen af at skulle være en 'kvinde', fordi jeg aldrig følte mig som en. Det generer mig ikke at blive kaldt kvinde, men kvinde som forventning generer mig. Det er et billede, det altid har været meget svært for mig at forsøge at tilpasse mig, og en underforstået trussel om, at hvis jeg ikke havde succes med denne tilpasning, ville ingen acceptere eller elske mig."

Delia og feministerne

Da vi andetsteds i bladet bringer en artikel om masochisme og feminisme, har vi også

spurgte Delia om hendes forhold til feminisme, og hvordan hun ser på dette, og balancerer det med sit eget liv som slave. Vi får dette svar:

"Mine bemærkninger til feminisme og alle andre lignende sager er generelt, 'Vejen til helvede er belagt med gode hensigter.' De fleste sager er gode, de opnåede resultater er det sjældent, fordi de udnyttes til personlige agendaer."

"Jeg mener ikke, at kønnet bør spille en rolle, når man måler værdien af nogen. Jeg mener, at kvinder og mænd skal have samme muligheder, hvilket ved første øjekast ligner det vigtigste element i feminisme. Ved næste øjekast, ser man dog, at det ikke er tilfældet. Det handler ikke om lige rettigheder, men er fyldt med et raseri, som er rettet mod civile rettigheder og familiemæssig organisering. Feminisme synes på et forkæmperniveau, på ledelsesniveauet, at være et undertrykkende regime med en agenda om, at erstatte det onde patriarkat med det onde matriarkat."

"Jeg ser feminisme, altså den radikale bevægelse, som værende den mest sexistiske sexism, og jeg tror, at den 'ideal' verden, der tegnes af de markante radikale feministlederes stemmer, er blandt de mørkeste, ildevarslende og mest undertrykkende af dem alle, både overfor mænd som kvinder - og vi vil være værre stillet ikke bedre."

Læs 2. del af artiklen på side 44